

โถงบันไดอาร์ตนูโวและรูปปั้นอีวา Bauhaus-Universität Weimar und Henry van de Velde.

เรื่อง เรวัตน์ ชำนาญ (Rewat Chumnarn)

ภาพ uni-weimar.de

Academic Tradition in the City of Weimar

หากไม่ใช่แฟนพันธุ์แท้หรือศิษย์ลูกห้อมือ ก็คงไม่ทราบว่ ‘เบาเฮ้าส์ (Bauhaus-Universität Weimar)’ ที่เป็นชื่อปัจจุบันของสถาบันสอนศิลปะและงานออกแบบยุคโพสท์โมเดิร์น ระดับตำนานนั้นเป็นนามลำดับที่สื่อมีนามก่อนหน้าเรียงตามลำดับว่า 1860-Kunstschule, 1919-Staatliches Bauhaus และ 1954-Hochschule für Architektur und Bauwesen โดยมีการเรียกขานนามเปลี่ยนไปตามช่วงเวลาบริหารงานของผู้อำนวยการแห่งสถาบันอันทรงเกียรติ ซึ่งทั้งหมดคือนักคิดสร้างสรรค์ระดับตำนาน ผู้เรืองอำนาจในช่วงยุคสมัยที่ได้ทำการเผยแพร่ลัทธิแห่งการคิดสร้างสรรค์แห่งเบาเฮ้าส์ไปทั่วโลก

ปัจจุบันสถาบันเบาเฮ้าส์ขึ้นตรงและได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลแห่งชาติเยอรมนีที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนเพื่อส่งเสริมการศึกษาแขนงวิชาศิลปะ การออกแบบร่วมสมัย สถาปัตยกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสื่อสร้างสรรค์และงานมีเดียร่วมสมัยที่วิธีการเรียนการสอนทั้งหมดอ้างอิงแนวคิดเชิงวิทยาศาสตร์ ทำให้นักเรียนที่สถาบันเบาเฮ้าส์แห่งเมืองไวมาเรียนักศึกษานาวของปี 2012/2013 เป็นนักคิด นักสร้างสรรค์ผู้มีกระบวนการคิดอันเป็นระบบระเบียบเจกเช่นนักวิทยาศาสตร์ผู้คิดค้นอาวุธนิวเคลียร์ในห้องแล็บ

วิธีการสอนให้คิดแบบกระบวนการวิทยาศาสตร์ เน้นวิธีการคิดที่เป็นระบบและต้องทดลองสร้างสรรค์ชิ้นงานศิลปะรวมถึงสื่อออกแบบร้อยแปด เพื่อพิสูจน์ทฤษฎีใหม่ให้บังเกิด วิธีการที่ว่านี้คือสิ่งที่ทำกันมาช้านานตั้งแต่แรกเริ่มเปิดเป็นสถาบันศิลปะและการออกแบบที่รวมความเป็นเอกภาพภายใต้แนวคิดของผู้อำนวยการท่านแรกนาม วอลเตอร์ โกรปิอุส (Walter Gropius) และยังสามารถเฉลิมฉลองครบรอบ 150 ปี สถาบันอันทรงเกียรติผู้ให้กำเนิดแนวคิดสำคัญแห่งโลกสร้างสรรค์ไปในปี 2010 โดยมีการจัดเป็นนิทรรศการหมุนเวียนเปลี่ยนไปทั่วโลก

The Main Building of Bauhaus Weimar designed by Henry van de Velde

อาคารเรียนหลักของสถาบันเบาเฮ้าส์อันทรงเกียรติตั้งอยู่ในเมืองไวมาได้รับการออกแบบโดยนักคิดสร้างสรรค์ชื่อ เฮ็นรี วาน เดอ เวลด์ (Henry van de Velde) ผู้เคยดำรงตำแหน่งไคเซอร์เตอร์ประจำภาควิชาศิลปะบริสุทธิ์ (School of Arts and Crafts) อาคารเรียนหลักหลังนี้ใช้เวลาในการสร้างร่วมหลายปีระหว่าง 1904-1911 ที่เดิมที่มีวัตถุประสงค์สร้างเพื่อเป็นสตูดิโอสำหรับสร้างงานประติมากรรมในท่านแกรนด์ยุค

วาน เดอ เวลด์ นั้นเป็นชาวเบลเยียมผู้มีบ้านเกิดอยู่ในเมือง อานท์เวิร์เพินในภาษาดัตช์หรือออกเสียงได้ว่า แอนต์เวิร์ป ในภาษาอังกฤษ เขาเป็นหนึ่งในผู้นำคนสำคัญผู้นำเสนอความเคลื่อนไหวในงานสร้างสรรค์แขนงจิตรกรรมงานสถาปัตยกรรมและงานออกแบบตกแต่งภายในโดยใช้รูปแบบศิลปะอาร์ตนูโว (Art Nouveau) โดยชิ้นงานของเขานั้นกระจายไปทั่วทั้งในประเทศบ้านเกิดและประเทศเยอรมนีที่เป็นเสมือนบ้านหลังที่สอง

อาคารเรียนหลักของสถาบันเบาเฮ้าส์ที่เขาก่อแบบสร้างสรรค์ตามแนวคิดที่เรียบง่ายหากแต่เปี่ยมไปด้วยประโยชน์ใช้สอยมหาศาลตาม

แบบฉบับของเบาเฮ้าส์ที่ตัดทอนรายละเอียดส่วนตกแต่งที่เชื่อว่าเป็นเพียงความฟุ้งเฟ้อออกไป พร้อมผสมผสานกับเทคนิคการผลิตงานแบบแมสโปรดักชันที่อาศัยเครื่องจักรและเลือกใช้วัสดุสมัยใหม่ เช่น เหล็กและกระจก เป็นหลักภายในตัวอาคารประกอบไปด้วยห้องน้อยใหญ่หลายห้องและแบ่งพื้นที่ออกเป็นสัดส่วนชัดเจนที่นี่ได้รับการรับรองพร้อมยกย่องขึ้นเป็นมรดกโลกโดยองค์การยูเนสโกในปี 1996 (UNESCO World Heritage Site)

ผมยังคงจำได้ดีในทุกครั้งที่เดินผ่านรูปปั้นอีวา (Eva) ชิ้นงานโดย โอกุสต์ โรแดง (Auguste Rodin) ที่ตั้งอยู่ที่เดิมมาเนิ่นนานนับตั้งแต่ตัวอาคารเสร็จสมบูรณ์ และต้องก้าวเท้าสลับซ้ายและขวาไปตามขั้นบันไดโถงบันไดวนในตำนานทีละขั้น ๆ พร้อมกับยกมือแตะราวบันไดเหล็กอาร์ตนูโวเพื่อไปให้ถึงห้องสัมมนาที่ตั้งอยู่บนสุดของตัวอาคาร มันเป็นความภูมิใจที่ไม่อาจบรรยายที่ครั้งหนึ่งของชีวิตได้เป็นส่วนหนึ่งส่วนน้อยของสถาบันที่ผลิตนักคิดนักสร้างสรรค์ระดับตำนานแห่งนี้ ☺